

Strona znajduje się w archiwum.

21 stycznia 2015

Ustawa o rzeczach znalezionych przyjęta

Określenie praw i obowiązków znalazcy rzeczy, zasad i sposobu przyjmowania rzeczy znalezionych, właściwości organów w sprawach ich przyjmowania, sposobu poszukiwania osób uprawnionych do odbioru rzeczy znalezionych, szczególnych zasad przechowywania pieniędzy, papierów wartościowych i kosztowności oraz sposobu postępowania z przedmiotami o wartości historycznej, naukowej lub artystycznej – to regulacje zawarte w przyjętej właśnie przez sejm ustawie o rzeczach znalezionych.

Jej celem jest wypełnienie luk prawnych powstałych na skutek wyroku Trybunału Konstytucyjnego i dostosowanie przepisów o rzeczach znalezionych do aktualnych warunków społeczno-gospodarczych.

Ustawa wprowadza minimalną wartość rzeczy znalezionej (100 zł), która warunkuje wystąpienie uprawnień i obowiązków zarówno znalazcy, jak i właściwego organu. Zgodnie z nią znalazca rzeczy należącej do osoby mu znanej powinien niezwłocznie zawiadomić ją o tym fakcie i wezwać do odbioru rzeczy. W przypadku, gdy znalazca nie wie, kto jest uprawniony do odbioru rzeczy, albo, jeżeli nie zna miejsca pobytu tej osoby, niezwłocznie zawiadamia o znalezieniu rzeczy starostę, będącego organem właściwym do odbierania zawiadomień o znalezieniu rzeczy, ich przechowywania oraz poszukiwania osób uprawnionych do ich odbioru.

Do kompetencji starosty, właściwego ze względu na miejsce zamieszkania znalazcy lub miejsce znalezienia rzeczy, należy przechowywanie rzeczy znalezionych oraz poszukiwanie osób uprawnionych do ich odbioru. Odebranie zawiadomienia o znalezieniu rzeczy oraz przyjęcie rzeczy przez starostę stwierdza się w sporządzonym przez niego protokole, który stanowi podstawę wydania znalazcy poświadczenia przyjęcia zawiadomienia o znalezieniu oraz przyjęciu rzeczy. Protokół i poświadczenie sporządza się również w przypadku wskazania przez znalazcę miejsca, w którym rzecz się znajduje.

Jeżeli wartość rzeczy przekracza 100 złotych, a brak jest możliwości doręczenia osobie uprawnionej wezwania do odbioru tej rzeczy lub osoba ta jest nieznana, starosta dokonuje wezwania poprzez jego wywieszenie na tablicy informacyjnej w swojej siedzibie przez okres jednego roku licząc od dnia znalezienia rzeczy. Jeżeli szacunkowa wartość rzeczy znalezionej przekracza kwotę 5.000 złotych, starosta zamieszcza również ogłoszenie w dzienniku lokalnym lub ogólnopolskim, a także w Biuletynie Informacji Publicznej.

Starosta lub inny organ przechowujący wydaje rzecz osobie uprawnionej do jej odbioru po uiszczeniu przez nią kosztów przechowywania i utrzymania rzeczy w należytym stanie, a także kosztów poszukiwania osoby uprawnionej do odbioru rzeczy.

Szczególne nowe unormowanie dotyczy skarbów, które nie stanowią zabytków archeologicznych w rozumieniu przepisów ustawy o ochronie zabytków. Skarbem jest rzecz o wartości materialnej znaleziona w okolicznościach uzasadniających

przekonanie, że poszukiwanie właściciela byłoby oczywiście bezcelowe. Zgodnie z projektowanym rozwiązaniem, skarb taki staje się przedmiotem współwłasności w częściach równych znalazcy i właściciela nieruchomości, na której rzecz została znaleziona. Jeżeli jednak skarb jest zabytkiem lub materiałem archiwalnym, własność nabywa Skarb Państwa, a znalazca jest obowiązany niezwłocznie wydać go staroście (projektowany art. 189 k.c.).

Jeżeli rzecz jest zabytkiem i staje się własnością Skarbu Państwa, znalazcy przyznaje się nagrodę należną znalazcy zabytku archeologicznego. Jeżeli natomiast rzecz jest materiałem archiwalnym i staje się własnością Skarbu Państwa, znalazcy należy się nagroda przyznawana przez Naczelnego Dyrektora Archiwów Państwowych.

źródło: ***ms.gov.pl***

archeowiesci.pl

Drukuj
Generuj PDF
Powiadom
Powrót
